

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 3108 van oktober 2007
in de zaak X/ IIde kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Kongolese nationaliteit, op 8 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot vestiging van 11 juni 2007 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 september 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van advocaat N. LUCAS, die advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 6 maart 2007 kwam verzoeker zich aanbieden te Antwerpen, stellend gehuwd te zijn met N.K.M-C. Hij legde een paspoort voor, afgeleverd op 14 april 2006, maar zonder visum of binnenkomststempel. Verzoeker verklaarde een ander paspoort te gebruiken voor het reizen (stuk 13).

Op 30 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging is als echtgenoot van N.K.M-C, van Nederlandse nationaliteit (stuk 26).

Op 16 april 2007 wou verzoeker zich te Antwerpen inschrijven op basis van een paspoort afgegeven te Antwerpen op 6 maart 2007, geldig tot 5 maart 2010.

Op 23 april 2007 meldde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente Antwerpen, na e-mail verkeer met de Belgische Diplomatieke vertegenwoordiging in Kinsjasa, dat er verder onderzoek noodzakelijk was naar de geldigheid van het huwelijk (stuk 17).

Op 27 april 2007 meldde de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging uit Brazzaville dat de voorgelegde huwelijksakte, die op 15 januari 2007 gelegaliseerd werd, vals is (stuk 24 en 23).

Op 11 juni 2006 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot vestiging omdat geen bewijs van bloed- of aanverwantschap met de EG-vreemdeling wordt gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 6 juli 2007 ter kennis werd gebracht van verzoeker.

De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“De betrokkene maakt niet het vereiste bewijs over aangaande de bloed- of aanverwantschap met de E.G.-vreemdeling.

Motivering: geen conform gelegaliseerd bewijs van verwantschap (valse huwelijksakte) waaruit de verwantschap blijkt met de Europese onderdaan N., K. M. C. (...) in functie van wie de aanvraag tot vestiging werd ingediend.

- omzendbrief betreffende de legalisatie van buitenlandse akten van de burgerlijke stand dd 17 februari 1993 (Belgisch Staatsblad van 27 maart 1993).*

Verdrag van Den Haag dd. 5 oktober 1961 tot afschaffing van de vereiste legalisatie van de buitenlandse openbare akten (wet van 5 juni 1975, B.S. 7 februari 1976).”

Dezelfde dag werd een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7, lid 1 en lid 3 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aan verzoeker ter kennis gebracht (stuk 52 en 48). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“ ...

Art 7, 1, 1° wet van 15/12/1980: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: paspoort niet voorzien van een visum.

Art 7,, 3 wet 15.12.1980

De betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: heeft gebruik gemaakt van een valse huwelijksakte om alszo in het Rijk te verblijven.

...”

Op 8 augustus 2007 heeft verzoeker een verzoekschrift ingediend om de schorsing en nietigverklaring te vorderen van beide bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

A. De beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag tot vestiging (bijlage 19 quinquies) .

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2 b), 3, 15 en 31 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

De Richtlijn 2004/38/EG heeft betrekking op het inreisrecht en het verblijfsrecht van burgers van de Europese Unie. Artikel 3 van de Richtlijn 2004/38/EG bepaalt wie de begunstigden zijn. Uit deze bepaling volgt dat deze Richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. Uit het administratief dossier, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt dat de huwelijksakte vals is. Op 27 april 2007 meldde de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging uit Brazzaville dat de voorgelegde huwelijksakte, die door de ambassade op 15 januari 2007 gelegaliseerd werd vals is. Op basis van een valse akte kan geen aanverwantschap aangetoond worden. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij familielid is van een burger van de unie en kan zich dus niet beroepen op de richtlijn 2004/38/EG.

Het middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.2. In een tweede rechtsmiddel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; artikel 2 b), 3, 15 en 30 van de Richtlijn 2004/38/EG; schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 49 van Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981; schending van artikel 7.1° lid en artikel 7.2° lid van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. In het eerste onderdeel van de beslissing voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht. Verzoeker betoogt dat de motivering van de bijlage 19 quinquies verschilt van de motivering van de bijlage 13. Verzoeker betoogt dat hij bijgevolg niet kan weten of de bijkomende motieven effectief gespeeld hebben bij het nemen van de beslissing. Ten tweede verwijst de bestreden beslissing naar de omzendbrief van 17 februari 1993 en naar het verdrag van Den Haag van 5 oktober 1961 zonder verdere precisering. Daarenboven is Kongo Brazzaville, het land waar de huwelijksakte werd opgemaakt, geen verdragsstaat binnen dit verdrag. Verzoeker stelt dat het daarom niet duidelijk is waarom naar dit verdrag verwezen wordt.

2.2.2. In het tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing steunt op de verkeerde feitelijke gegevens. Ten eerste omdat de legalisatie voldoende de echtheid bewijst van de stempels en handtekeningen gebruikt op de huwelijksakte. *“Doordat de huwelijksakte ondertekend werd door de beide echtelieden en de “officier d’Etat Civil” is afdoende aangetoond dat het in casu gaat om een echte huwelijksakte en dat er bijgevolg wel sprake is van een*

huwelijksverwantschap tussen verzoeker en mevrouw N.K. (...)”. Ten tweede stelt verzoeker dat indien de motivatie die opgenomen werd in de bijlage 13 wel in aanmerking kan worden genomen, dan vastgesteld moet worden dat verzoekers vestiging niet kan geweigerd worden op grond van de afwezigheid van een visum. Deze argumentatie ondersteunt verzoeker met de verwijzing naar de omzendbrief van 21 oktober 2002 en naar artikel 15.2 van de Richtlijn 2004/15.

2.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X, nr. X, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. X, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel dat de schending van de materiële motiveringsplicht betreft, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Bovendien is verzoekers argument dat de motivering van bijlage 19 quinquies verschilt van de motivering van de bijlage 13 onterecht. In bijlage 19 quinquies wordt onder meer verwezen naar artikel 41 van de Vreemdelingenwet waarin gesteld wordt dat “ (...) *De echtgenoot en zijn familieleden bedoeld in artikel 40, die niet de nationaliteit bezitten van een lidstaat van de Europese Gemeenschappen, moeten houder zijn van het document dat krachtens artikel 2 vereist is.*” Artikel 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “*Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is: (...) 2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)*”. Verder wordt in deze bijlage ook verwezen naar artikel 44, §§1 en 2 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, opgeheven door het koninklijk besluit van 22 december 1992 en opnieuw opgenomen door het koninklijk besluit van 12 juni 1998, dat als volgt luidt “**§ 1.- De vreemdelingen bedoeld in artikel 40, §§ 3 tot 6, van de wet, kunnen enkel genieten van de bepalingen voorzien in de artikelen 49, 50, 52, 54, 55 bis en 61 op voorwaarde dat ze voorafgaandelijk het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap met de E.G.- vreemdeling of de Belgische onderdaan met wie ze zich komen vestigen.**

§ 2.- Indien de in § 1 bedoelde vreemdelingen het vereiste bewijs niet overleggen, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde hen, al naargelang het geval, kennis van een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot vestiging, tot verblijf, tot inschrijving in het vreemdelingenregister of tot het bekomen van een document overeenkomstig het model van de bijlage 22, door afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19 quinquies.

Het gemeentebestuur maakt hiervan onmiddellijk een kopie over aan de Dienst Vreemdelingenzaken.”

In bijlage 13 wordt verwezen naar artikel 7,1,1° “*Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten*” en artikel 7,3 van de Vreemdelingenwet “*3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*” Bijgevolg is de motivering in beide beslissingen gelijklopend en gaat het niet om bijkomende motieven. Hoogstens kan gesteld worden dat de motivering in bijlage 13 het gevolg is van bijlage 15 quinquies.

Uit 2.2.4. blijkt dat het determinerend motief van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot vestiging het feit is dat verzoeker niet bewijst dat hij de echtgenoot is van een E.G.- vreemdeling. Verzoeker heeft immers een valse huwelijksakte voorgelegd. Derhalve is verzoekers kritiek op de verwijzing naar de omzendbrief van 17 februari 1993 en naar het verdrag van Den Haag van 5 oktober 1961 in de bestreden beslissing, kritiek op overtollige motieven, zodat een eventuele onregelmatigheid ervan niet van die aard is dat zij de bestreden beslissing aantast.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag tot vestiging op basis van artikel 40 van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. X, 7 december 2001).

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing op de verkeerde feitelijke gegevens steunt. Hij stelt dat de huwelijksakte niet vals is onder meer omdat ze gelegaliseerd werd en door beide echtelieden en de 'officier d'Etat Civil' ondertekend werd.

De Raad stelt vast dat de legalisatie, zoals gedefinieerd in artikel 30 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR), een controle is aangaande de oorsprong van een document. De echtheid van de handtekening en de hoedanigheid van de ondertekenende ambtenaar worden geverifieerd. Legalisatie is geen nazicht van de vorm noch van de inhoud, namelijk de juistheid van de vermelde feiten van een document. Daarom wordt in elke legalisatieformule de clausule "Deze legalisatie waarborgt niet de authenticiteit van de inhoud van het document" opgenomen. In casu is dit ook gebeurd (stuk 26). Bijgevolg is verzoekers argument dat de huwelijksakte niet vals is omdat het gelegaliseerd werd niet dienstig.

Luidens Artikel 27, §1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) is de verwerende partij bevoegd de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Artikel 27, §1, eerste lid, WIPR bepaalt wat volgt:

"Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van de vestiging. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid WIPR deze bevoegdheid tot de-plano-erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", staat de omstandigheid dat de akte gelegaliseerd werd door de Belgische diplomatieke post in Kongo Brazzaville, er niet aan in

de weg dat de verwerende partij binnen haar bevoegdheden, deze erkenning weigert. De valsheid van de akte werd vastgesteld nadat een verzoek tot onderzoek van de echtheid van de akte aan de FOD Buitenlandse Zaken werd gericht (stuk 19, namelijk de fax van de stad Antwerpen dat door de Dienst Vreemdelingenzaken per email op 16 april 2007 doorgestuurd werd). Hierbij werd de reden vermeld waarom het onderzoek wordt gevraagd. De ambassade heeft het onderzoek direct uitgevoerd en de resultaten meegedeeld aan de verwerende partij (stuk 24 en 23). Na onderzoek bleek dat de huwelijksakte die door de ambassade gelegaliseerd werd op 15 januari 2007 vals is. Op de originele akte staan twee andere identiteiten vermeld (stuk 25).

Tot slot vinden verzoekers bemerkingen over de ondertekening van de huwelijksakte door beide echtelieden geen steun in het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de huwelijksakte niet ondertekend werd door beide echtelieden (stuk 26 en stuk 19).

In het tweede aspect van het tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker, in ondergeschikte orde, dat verzoekers vestiging niet kan geweigerd worden op grond van de afwezigheid van een visum. Hij stelt dat hij zijn paspoort verloren heeft en dat op 06 maart 2007 een nieuw paspoort door het Kongolees consulaat in Antwerpen werd uitgereikt. Deze argumentatie ondersteunt verzoeker met de verwijzing naar de omzendbrief van 21 oktober 2002 en naar artikel 15.2 van de Richtlijn 2004/15. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de omzendbrief van 21 oktober 2002 stelt de Raad vast dat omzendbrieven aan administratieve overheden gericht, die richtsnoeren bevatten nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten, geen enkel bindend karakter hebben, ongeacht of zij zijn bekendgemaakt of niet. Een eventuele niet-naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (R.v.St. nr. X van 28 juni 2006). Verzoeker verwijst ook naar artikel 15.2 van de richtlijn 2004/15. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat Richtlijn 2004/15/EG van 10 februari 2004 betrekking heeft op de wijziging van Richtlijn 77/388/EEG ter verlenging van de termijn tijdens welke de lidstaten kunnen worden gemachtigd een verlaagd BTW-tarief toe te passen op bepaalde arbeidsintensieve diensten. Bijgevolg kan deze richtlijn niet dienstig ingeroepen worden. Indien verzoeker artikel 15.2 van de Richtlijn 2004/38 bedoelt dan kan hij deze richtlijn ook niet dienstig inroepen omdat verzoeker, zoals bovenvermeld, niet aantoonde dat hij familielid is van een burger van de unie. Bijgevolg valt hij niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2004/38. Tot slot stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het paspoort dat verzoeker aan de Gemeente Antwerpen toonde op 6 maart 2007 bij zijn aanvraag tot vestiging eveneens een paspoort was zonder visum. Dit paspoort was geldig van 14.04.2006 tot 13.04.2009 (stuk 13).

Derhalve slaagt verzoeker er niet in het determinerend motief, namelijk het feit dat de verzoeker niet het vereiste bewijs van aanverwantschap met de E.G.- vreemdeling in functie van wie hij de vestiging vraagt aanbrengt omdat zijn aanvraag steunt op een valse huwelijksakte, te weerleggen. De motiveringsplicht werd niet geschonden. De gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, heeft die correct beoordeeld en op grond daarvan is hij niet in onredelijkheid tot zijn besluit kunnen komen. Evenmin is artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden omdat de huwelijksakte die verzoeker gebruikt om aan te tonen dat hij de echtgenoot is van een E.G.-vreemdeling vals is. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij voldoet aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 van de Vreemdelingenwet om zich te vestigen als echtgenoot van een E.G.-vreemdeling.

In de mate dat verzoeker in het eerste middel ook de schending van artikel 7.1, artikel 7.2 van de Vreemdelingenwet en artikel 49 van het Koninklijk Besluit van 08.10.1981 zou inroepen, moet worden vastgesteld dat het niet volstaat – zoals te dezen – een geschonden rechtsregel op te geven, maar bovendien moet nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregel heeft miskend. Aan deze voorwaarde is in het verzoekschrift geenszins voldaan.

Het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert verzoeker de “schending aan van artikel 8 EVRM; Schending van artikel 9.1 en 10.1 Kinderrechtenverdrag; Schending van artikel 3 Vierde Aanvullend Protocol EVRM”.

2.3.1. In het eerste onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) geschonden is. Verzoeker stelt dat door de aanvraag tot vestiging te weigeren zijn gezinsleven ontnomen wordt. Hij verblijft immers in België met zijn vrouw, zijn dochtertje en twee kinderen van zijn echtgenote uit een vorig huwelijk. Zij beleven hier samen hun familieleven. Deze stelling onderbouwt verzoeker door te verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en rechtspraak van de Raad van State.

2.3.2. Uit wat hierboven uiteengezet werd blijkt dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij echtgenoot is van een E.G.-vreemdeling. Daarenboven verblijft verzoeker in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Luidens artikel 8 EVRM heeft eenieder recht op een gezinsleven voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen. Verzoeker is een Kongolese onderdaan en als dusdanig is hij onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, inzonderheid aan artikel 2.2 van deze wet. In het voormeld artikel hebben de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Er wordt aldus een doel nagestreefd dat is voorzien als een mogelijke uitzondering op het recht op gezinsleven en privé-leven. Artikel 8 van het EVRM staat een dergelijke rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg.

2.3.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9.1. en artikel 10.1 van het Kinderrechtenverdrag. Hij stelt dat indien hij verwijderd wordt deze artikelen geschonden worden, aangezien de kinderen gescheiden worden van hun vader.

2.3.4. In zoverre verzoeker zich beroept op de artikelen 9.1 en 10 van het Internationaal Verdrag over de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) dient er, los van de vraag naar de directe werking van deze bepalingen, te worden gewezen op het feit dat verzoeker niet in concreto aantoont, op welke wijze de bestreden beslissing in strijd is met deze bepalingen (R.v.St., nr. X, 4 mei 2007).

2.3.5. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het vierde aanvullend Protocol van 16.12.1963 bij het EVRM. Verzoeker stelt dat de weigering om zich in België te vestigen of in een andere staat die partij is bij de overeenkomst ter uitvoering van akkoord van Schengen van 14 juni 1985 hem dwingt om met zijn dochter het land te verlaten. Dit betekent dat een Nederlandse onderdaan het recht wordt ontzegd langer in België of zelfs in Nederland te blijven.

2.3.6. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij de mogelijke schending aanvoert van artikel 3 van het Vierde Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden, tot waarborgen van bepaalde rechten en vrijheden die niet reeds rechtstreeks in het Verdrag en in het Eerste Protocol daarbij zijn opgenomen, ondertekend te Straatsburg op 16 november 1963 en goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970. De dochter van verzoeker heeft immers niet de Belgische nationaliteit, zodat het aangehaalde artikel dat een verbod voorziet wat betreft het uitzetten van eigen onderdanen of het ontzeggen van de toegang tot het grondgebied aan eigen onderdanen, in casu, niet speelt. Daarenboven is de verwijderingsmaatregel enkel gericht is tegen verzoeker en niet tegen zijn minderjarig kind.

Het middel is ongegrond.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 31.2. Richtlijn 2004/38.

2.4.1. Verzoeker voert aan dat op basis van het voormeld artikel 31.2 van de Richtlijn 2004/38 niet verwijderd kan worden, zolang er geen uitspraak wordt gedaan over het verzoek tot schorsing van het bevel van 06.07.2007.

2.4.2. Uit het eerste en tweede middel blijkt dat de bepalingen van de Richtlijn 2004/38 niet dienstig ingeroepen kan worden, daar verzoeker niet de echtgenoot is van een burger van de Unie.

Het middel is ongegrond.

B. Het bevel om het grondgebied te verlaten – bijlage 13 model B

3.1. De verzoekende partij getuigt van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing haar een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

Te dezen beschikt verzoeker niet meer over een grond tot verblijf, daar hij niet voldoet aan de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden en daar uit de voorgaande feiten blijkt dat zijn aanvraag tot vestiging onontvankelijk is en uit het hiervoor uiteengezette onderzoek het beroep tot nietigverklaring van deze weigering door de Raad verworpen wordt, zodat deze weigeringsbeslissing definitief is geworden. Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik van het sluiten van de debatten illegaal in het Rijk verblijft daar hij niet gemachtigd noch toegelaten is tot verblijf in het Rijk. Voorts bepaalt artikel 44, § 2, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat, "indien de vreemdeling noch gemachtigd noch toegelaten is tot verblijf in het Rijk op grond van een andere bepaling van de wet, (...) hij kennis (wordt) gegeven van het bevel om het grondgebied te verlaten (...)".

Uit het voorgaande volgt dat de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker geen voordeel bijbrengt. De verwerende partij kan, in geval van vernietiging van het bestreden bevel, enkel opnieuw vaststellen dat de verzoeker onregelmatig op het grondgebied van het Rijk verblijft en dient derhalve opnieuw een bevel af te geven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Verzoeker heeft derhalve geen belang bij het beroep (R.v.St., nr. X, 15 september 2003). Het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

4. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot

schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel:

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. BEELEN, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN